

Sygnatura akt I C 622/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2017r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Adamek-Rogowska

Protokolant: Aneta Bącal

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 marca 2017r. w K.

sprawy z powództwa (...) Banku (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko V. K.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego V. K. na rzecz strony powodowej (...) Banku (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 12 818,55 zł (dwanaście tysięcy osiemset osiemnaście i 55/100 złotych) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 11 197,30 zł od dnia 13.01.2016r. do dnia zapłaty, z tym że nie więcej niż dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie;

II dalej idące powództwo oddala;

III zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 708,38 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV wyrokowi w punkcie I i III nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 622/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) SA z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego V. K. kwoty 13 333,55 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP co do kwoty 11 197,30 zł od dnia 13.01.2016r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu żądania twierdził, że zawarł pozwanym w dniu 24.04.2012r. umowę pożyczki, na mocy której pozwany otrzymał kwotę 22 482,76 zł. Pomimo wezwań i monitów pozwany z przyjętego na siebie zobowiązania w zakresie spłaty pożyczki nie wywiązał się. Żądana pozwem kwota obejmuje 11 197,30 zł z tytułu należności głównej, 1401,25 zł z tytułu odsetek, 735 zł z tytułu kosztów, opłat i prowizji.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i postanowieniem z dnia 28.04.2016 r. sprawa została przekazana do tut. Sądu.

Pozwany V. K. nie stawił się na rozprawę, ani też nie zajął stanowiska na piśmie, wobec czego sąd na podstawie art. 339 § 1 k.p.c. wydał wyrok zaoczny, którym powództwo uwzględnił jedynie w części. Fakt bowiem, że pozwany nie wdaje się w spór nie oznacza, że sąd jest zwolniony z oceny zasadności żądania opartego na twierdzeniach zgłoszonych w pozwie (zob. min. orzeczenia S.N. z 15.09.1967 r. w sprawie III CRN 175/67 , Biuletyn S.N. 1974 nr 1 poz. 4, z 21. 05.1971 r. III CRN 99/71B. S..N. 1971, nr 7 -8 , poz. 123, z 7.06. 1972 , (...) 30/72 , LEX nr 7094).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24.04.2012r. między pozwanym V. K. a (...) Bankiem (...) S.A. została zawarta umowa o pożyczki gotówkowej. Na jej podstawie pozwanemu udzielono pożyczki w wysokości 22 482,76 zł, na okres do dnia 24.04.2017r., ze stałym oprocentowaniem wynoszącym 11,99 % rocznie. Spłata miała następować w okresach miesięcznych, w 60 ratach w wysokości 500 zł każda rata, w terminie do 24 dnia każdego miesiąca.

Załącznikiem do umowy była tabela opłat i prowizji przewidującą między innymi z tytułu korespondencji kierowanej do kredytobiorcy w związku z nieterminową spłatą, opłatę w kwocie 15 zł za list zwykły, 20 zł za list polecony, opłatę w wysokości 15 zł z tytułu telefonicznego upomnienia, opłatę w kwocie 100 zł z tytułu wyjazdu interwencyjnego

Dowód: umowa pożyczki k.19 -23, tabela opłat i prowizji k.24

Pismem z 28.10.2015r. umowa w związku z nieterminową spłatą pożyczki została wypowiedziana.

Dowód: wypowiedzenie umowy k. 28

Z tytułu kosztów naliczonych w kwocie 735 zł pozwany został obciążony: trzynastokrotnie opłatą za monit w kwocie 15 zł, trzykrotnie opłatą w kwocie 100 zł za interwencyjną wizytę windykacyjną, opłatą w wysokości 15 zł za list przedegzekucyjny, opłatą w kwocie 20 zł za wypowiedzenie umowy, opłatą w kwocie 20 zł za wystawienie wyciągu z ksiąg banku.

Dowód: pismo powoda z 23.11.2016r. k.38

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie mamy do czynienia ze stosunkiem prawnym nawiązanym między przedsiębiorcą a konsumentem. Ochrona konsumentów jako słabszej strony stosunków zobowiązaniowych znalazła swoje odzwierciedlenie nie tylko w przepisach ustawowych, ale i w Konstytucji RP (art. 76 Konstytucji RP).

Zawarta między stronami umowa opiera się na stosowanym przez powoda wzorcu umownym, a w zakresie opłat i prowizji na stosowanej przez niego taryfie tych opłat. Stosownie do art. 385 §1 k.c. postanowienia umowne zawierane z konsumentem nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Obowiązkiem sądu jest kontrola czy łącząca strony umowa nie zawiera niedozwolonych postanowień czyli tzw. klauzul abuzywnych.

Żądana pozwem kwota obejmuje: 11 197,30 zł z tytułu należności głównej, 1401,25 zł z tytułu odsetek, 735 zł z tytułu kosztów, opłat i prowizji.

Tymczasem koszty z tytułu czynności związanych z wezwaniami do zapłaty powinny zasadniczo odpowiadać kosztom rzeczywiście poniesionym z tego tytułu. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 15.06.2012r., XVII Amc 5345/11, uznał za niedozwolone i zakazał jednemu z banków wykorzystywania min. postanowienia dotyczącego opłat za wysłanie wezwań do zapłaty w wysokości 15 zł. Opłatami w tej wysokości został obciążony pozwany. Klauzula w tym zakresie jest zapisana w rejestrze klauzul niedozwolonych pod poz. 5331. W wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 16.01.2013r., XVII Amc 2973/11, za niedozwoloną została uznana opłata za wysłanie monitu w wysokości 10 zł. W zawartej z pozwanym umowie znalazł się także zapis przewidujący z tytułu wyjazdu interwencyjnego związanego z nieterminową spłatą pożyczki, opłatę w kwocie 100 zł. Tymczasem w wyroku z 19.12.2014r., XVII Amc 1617/12, Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolony uznano zapis ustalający opłatę za bezpośrednią wizytę w miejscu zamieszkania klienta w przypadku nieterminowej spłaty w wysokości 50 zł.

Pozwany został także obciążony opłatą w kwocie 20 zł za wypowiedzenie umowy. Obciążenie opłatą z tytułu wypowiedzenia także było niezasadne. W prowadzonym przez Prezesa UOKiK rejestrze postanowień wzorców umów

uznanych za niedozwolone pod poz. 1806 figuruje klauzula dotycząca opłat z tytułu zawiadomień o wypowiedzeniu w kwocie 15 zł -wysłanego listem zwykłym i 20 zł listem poleconym.

Wyroki prawomocne w zakresie klauzul niedozwolonych korzystają z prawomocności rozszerzonej, stosownie do art.479⁴³ k.p.c. i sąd uwzględnia je z urzędu.

Z tych przyczyn Sąd, nie uwzględnił roszczenia w zakresie 195 zł z tytułu 13 wezwań naliczonych po 15 zł , 20 zł z tytułu opłaty za wypowiedzenie i 300 zł z tytułu opłat za 3 wizyty interwencyjne naliczone po 100 zł za każdą wizytę. W pozostałym zakresie powództwo na podstawie art. 720 par. 1 k. c. podlegało uwzględnieniu (13 335, 55- 515).

Postanowienie o kosztach wydano na podstawie art. 100 k.p.c., zasądzając je w całości ponieważ powód uległ w nieznacznej części swojego żądania. Koszty obejmują: 667 zł z tytułu opłaty sądowej, 34 zł z tytułu opłat skarbowych za pełnomocnictwo, 7,38 zł opłaty notarialnej za poświadczenia odpisów pełnomocnictw.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art.333 par.1 pkt 3 k.p.c.

Z przytoczonych względów orzeczono jak w sentencji.